

мянхтото Женевско дружество, се сполучи да се държи единъ международенъ конгресъ въ Женева (26 Октомврий 1863), прѣдметъ на разискванията на който конгресъ бѣха идентъ на **Дунанта**.

Въ Конференцията се явиха 13 официални прѣдставители съ поръчения, една частъ отъ владѣтелетѣ, друга отъ военнитѣ министри и трета отъ правителствата си. Приложенитѣ при поканителнитѣ прѣдложения се приеха, но, тѣй като тѣ, въ послѣдующата година, претърпѣха сѣщевенни измѣнения, то, достатъчно ще бѣде ако се забѣлѣжи тука, че направенитѣ отъ Дунанта изисквания, относително образуванѣто спомагателни общества и отдѣления отъ доброволно болнично настояничество, се потвърдиха. По между исказанитѣ отъ конференцията желанія бѣше и това, че, въ врѣме на война, ратующитѣ народи да обявяватъ, колкото се може пѣпълно, неутрални амбуланциитѣ, хоспиталитѣ, званичния санитаренъ персоналъ, доброволнитѣ настояници, жителетѣ, които се посвѣщаватъ въ отглѣждане раненитѣ, най-сетнѣ и самитѣ, ранени.

И така **Дунантъ**, най-щастливия по между пѣвечето реформатори, имѣ удоволствието да спечели не само послѣдователи на убѣжденията си, но, въ скоро врѣме, можѣ да дочака и тѣхното практическо приспособление и пѣ-широкото имъ распространение отъ колкото си бѣше той самъ помислилъ. Наистина че имаше отъ постигнатитѣ рѣшения нѣкои нѣща, които бѣше потрѣбно да прѣтърпятъ измѣнения въ формата, си но, ще се почюди всѣкой, като си помисли, че се постигна да се даде изражение на главнитѣ основи поне въ заключения и желанія, и като вземе въ внимание мѣнотитѣ, които срѣщна по своята си новостъ дѣлото отъ опозицията, родившата се въ срѣдата на конференцията, дѣто имаше и членове, които се придържаха строго до старата практи-

ка, и несигурността още за възгледетѣ и волята на правителствата си.

Непосрѣдствено слѣдъ една година (22 Августа 1864) се събра нова конференция въ Женева на съвѣщание върху тѣзи важни въпроси. Този пътъ обаче поканата не излизаше вече отъ едно частно дружество, а отъ съюзния съвѣтъ (*conseil fédéral*) на Швейцарския съюзъ, която усърдно се поддържа прѣдъ другитѣ държави отъ Французското правителство и бѣше отправена до 23 господарства. Шестнадесетъ правителства приеха поканата.

Събранието дойде до заключение, че неутралността ще се признава върху всичко, което би се съприкосавало съ хората и вещитѣ на санитарното дѣло, като прие че раненитѣ неможѣтъ да бѣдатъ прѣдметъ на защита и отпоръ, че тѣ трѣбва да се смятатъ като вѣнъ отъ военното положение и че признанието на тѣхъ свобода, по изключение на всѣкаква неприятелска обноска, да се вѣдни еднакво въ дългъ на ратующитѣ.

Тѣзи начала, приети веднѣжъ отъ конференцията, се положиха въ сключената конвенция. Отъ тѣхъ най-важнитѣ сж 1., че амбуланциитѣ и военнитѣ хоспитали се считатъ отъ воюющитѣ сили за неутрални до тогава, до когато се намиратъ въ тѣхъ болни и ранени; 2., че персонала на окупираниитѣ отъ неприятеля хоспитали и амбуланции продължава свойтѣ дѣйствия или може, ако ще, да напусне тѣхъ и да си отиде при своя си **воененъ корпусъ**; 3., че персонала, който пожелае послѣдното, се прѣпраща и прѣдава отъ окупационната властъ на прѣдстражието на неприятеля; 4., че въ послѣдния случай не се позволява да се понесѣтъ вещитѣ на хоспитала, като си оставатъ тамъ, за да се продължи прежната болнична служба; 5., че жителитѣ, които помагатъ на раненитѣ, се обявяватъ за неутрални; че раненитѣ служатъ за покровителство (*Sauvgarde*) на къщата, въ